

Arrest

nr. 176 548 van 19 oktober 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 oktober 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 oktober 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LANCKRIET, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient in mei 2016 een asielaanvraag in in Frankrijk.

Op 9 juni 2016 wordt verzoekster aangetroffen in België en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

Op 25 juli 2016 wordt verzoekster in Frankrijk gehoord in het kader van haar asielaanvraag.

Op 26 juli 2016 wordt deze asielaanvraag in Frankrijk verworpen.

Op 3 oktober 2016 wordt het beroep dat verzoekster instelt tegen deze beslissing geregistreerd bij de Cour Nationale du droit d'asile.

Op 13 oktober 2016 wordt verzoekster opnieuw aangetroffen in België.

Op 13 oktober 2016 wordt haar een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: I.

voornaam: A. U.

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: Benin

nationaliteit: Nigeriaanse

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanzetten tot ontucht. (PV KO37L1019851/2016 van de politie zone van Vlas.)

Gezien het winstgevend karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09/06/2016.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanzetten tot ontucht. (PV KO37L1019851/2016 van de politie zone van Vlas.)

Gezien het winstgevend karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09/06/2016.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanzetten tot ontucht. (PV KO37L1019851/2016 van de politie zone van Vlas.)

Gezien het winstgevend karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Frankrijk. Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM:

“De schending van de art. 3 en 13 E.V.R.M. is zeker aanwezig in hoofde van de verzoekster. Het terugsturen van de verzoekster naar Nigeria levert evident een schending op van het principe van non-refoulement.

Zolang verzoeksters asielprocedure in Frankrijk loopt, mag zij evident niet naar Nigeria uitgewezen worden.

Wordt verzoekster wel teruggeleid naar Nigeria, dan wordt het non-refoulement principe wel degelijk geschonden.

De bestreden beslissing gaat helemaal niet in op verzoeksters specifieke situatie.

Hoewel de verzoekster een asielprocedure heeft in Frankrijk wordt er hierover niets gemotiveerd.

De bestreden beslissing komt tegenstrijdig voor waar de verzoekster het grondgebied dient te verlaten van het Belgische Rijk en van de Schengenlidstaten tenzij zij beschikt over documenten om zich er naar toe te begeven.

Waarom maakt de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van deze situatie en wordt de verzoekster niet toegelaten zich naar Frankrijk te begeven?

Nu wordt onmiskenbaar de schijn gewekt dat er geen rekening is gehouden met het principe van non-refoulement en het gegeven dat zij in Frankrijk nog een lopende asielprocedure heeft.

De verzoekster loopt bijgevolg het risico uitgewezen te worden naar Nigeria waardoor het art. 3 en 13 van het E.V.R.M. geschonden zullen zijn.

De verzoekster is haar land ontvlucht en zou nu na haar omzwerpingen teruggestuurd worden.

De handelingen die bij de politie worden uitgevoerd bieden geen tijd en ruimte om een asielzoeker de kans te bieden diepgaand in te gaan op een concrete en individuele situatie.

Het moge duidelijk zijn dat het mentaal leed waarmee verzoekster geconfronteerd zal worden bij uitwijzing gecategoriseerd moet worden als onmenselijke behandeling.

Het is inhumain de verzoekster met deze onzekerheden te doen leven.

Het kan niet anders dan dat deze morele lijdensweg gezien moet worden als een schending van het art. 3 van het E.V.R.M.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich reeds vele malen uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat opnieuw de motiveringsplicht wordt geschonden.

Daarnaast biedt het art. 13 E.V.R.M. het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Teneinde de beroepsprocedure inzake haar asielaanvraag in Frankrijk te kunnen voeren, is het van belang dat de verzoekster zich terug naar Frankrijk kan begeven.

De vasthouding in België zou kunnen resulteren in een onterechte afwijzing van de asielaanvraag, hetgeen voor de verzoekster een ernstig nadeel betekent dat niet in verhouding staat tot het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken beoogt met de beslissing."

3.3.2.2. Voor zover verzoekster verwijst naar haar vasthouding, wordt opgemerkt dat op grond van artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

3.3.2.3. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid bevat door zowel een bevel te geven om het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten als toe te laten het grondgebied van deze staten niet te verlaten indien zij beschikt over documenten om zich er naartoe te begeven, wordt opgemerkt dat verzoekster geen belang heeft bij deze kritiek, nu deze mededeling in de bestreden beslissing in haar voordeel is, gezien zij mogelijkerwijs over documenten beschikt om zich naar Frankrijk te begeven, zoals hieronder zal blijken.

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.5. Verzoekster stoelt haar vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volledig op het feit dat zij een verwijdering naar Nigeria vreest, terwijl het beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake haar asielaanvraag in Frankrijk nog hangende is.

Er dient echter te worden opgemerkt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar Nigeria gerepatriëerd zal worden. Integendeel, uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten stappen ondernemen om verzoekster over te dragen aan Frankrijk.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Frankrijk. Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”*

De omstandigheid dat dit gegeven vermeld wordt in het gedeelte “vasthouding” waarvoor de Raad niet bevoegd is, doet geen afbreuk aan de effectieve contact opname door de Belgische autoriteiten met de Franse autoriteiten en aan het feit dat, blijkens de stukken van het administratief dossier, de verwerende partij reeds sinds 9 juni 2016 op de hoogte is van de asielaanvraag van verzoekster in Frankrijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat de Belgische autoriteiten op 18 oktober 2016 een terugnameverzoek hebben gericht aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, terug te nemen.

Zoals verzoekster terecht stelt, is haar asielaanvraag in Frankrijk nog in behandeling. Uit het voorgaande blijkt dat de Belgische autoriteiten dit erkennen en stappen hebben ondernomen om verzoekster over te dragen aan Frankrijk. Dit is in overeenstemming met de door verzoekster geuite wens om terug te keren naar Frankrijk. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe artikel 3 van het EVRM zou geschonden worden door de bestreden beslissing.

Waar verzoekster aanvoert dat zij vreest gerepatriëerd te worden naar Nigeria en zij deze vrees zou putten uit de bewoordingen in de bestreden beslissing *“Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”* wordt opgemerkt dat, zolang verzoeksters asielprocedure hangende is in Frankrijk, zij overeenkomstig artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening de garantie heeft dat Frankrijk haar zal overnemen. Hiermee wordt ook verzoeksters vrees weggenomen dat zij zich niet naar Frankrijk zou kunnen begeven voor de behandeling van dit beroep. Mocht verzoeksters asielaanvraag inmiddels in Frankrijk afgesloten zijn (haar beroep werd evenwel geregistreerd op 3 oktober 2016, zijnde slechts 16 dagen geleden), dan vervalt de verplichting tot terugname van verzoekster voor de Franse overheden en kan verzoekster, als haar asielaanvraag werd afgesloten in negatieve zin, verwijderd worden naar haar land van herkomst. Er dient in deze hypothese te worden opgemerkt dat verzoekster op dat ogenblik de garantie zal hebben dat haar asielaanvraag is behandeld door de daartoe bevoegde autoriteiten die haar vrees ten opzichte van haar land van herkomst hebben onderzocht.

Verzoekster heeft dus enerzijds de garantie dat zij, zolang haar asielaanvraag hangende is in Frankrijk, zal worden overgedragen aan Frankrijk en anderzijds, als haar asielaanvraag in Frankrijk afgehandeld zou zijn, zij niet naar Nigeria zal worden teruggestuurd zonder dat er een onderzoek is geweest van haar vrees voor vervolging of vrees voor het lopen van een reëel risico op ernstige schade in Nigeria.

Bijgevolg kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen, noch van artikel 13 van het EVRM.

De aangevoerde grief is niet ernstig

3.3.2.6. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster voert het volgende aan:

“Moeilijk te herstellen nadeel

De verzoekende partij wordt vastgehouden met het oog op haar repatriëring.

Dat ten gevolge van de relevantie van de middelen de verzoekende partij het recht dient te hebben om een effectief beroep in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, gelet op de ingeroepen grieven.

Dat de verzoekende partij ernstige redenen heeft om te veronderstellen dat de bestuursbeslissing van de verwerende partij vernietigd zal worden.

Dat de verzoekende partij de uitspraak niet kan bekomen voor de geplande verwijdering en hierdoor ernstig benadeeld is, gezien de lopende asielaanvraag in Frankrijk.

Dat deze elementen een ernstig moeilijk te herstellen nadeel berokkenen aan de verzoekende partij.”

Deze uiteenzetting lijkt eerder betrekking te hebben op de uiterst dringende noodzakelijkheid, waar verzoekster opmerkt dat zij een effectief beroep dient te hebben tegen de huidige bestreden beslissing en zij geen uitspraak zou kunnen verkrijgen voor de geplande verwijdering. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster middels huidige vordering die schorsende werking heeft, een effectief rechtsmiddel heeft en hiervan gebruik heeft gemaakt, zij zal een uitspraak hebben over deze vordering vooraleer zij overgedragen of verwijderd wordt.

Zoals werd gesteld bij de bespreking van de door verzoekster aangevoerde grief op grond van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, heeft verzoekster de garantie dat, als haar asielaanvraag in Frankrijk nog hangende is, zij overeenkomstig artikel 18.1, b) van de Dublin-III-Verordening (deze procedure is

reeds opgestart) zal worden overgedragen aan Frankrijk. Zij heeft dus zowel de garantie dat zij haar hangende asielpcedure in Frankrijk zal kunnen verder zetten als de garantie dat zij in België middels huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een effectief beroep heeft.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster voor het overige in gebreke blijft om aan te duiden welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar als gevolg zou hebben.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 oktober 2016 door:

Mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Mevr. H. CALIKOGLU, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. DE SMET